

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 13Saz/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724101536
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Kurucová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:0724101536.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Viktóriou Kurucovou, zastupujúcou sudkyňou JUDr. Zuzany Korčekovej, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený XX. XXXX XXXX, štátna príslušnosť: C. C. D., bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, Slovenská republika, zastúpeného Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, IČO: 307 988 41, Kancelária Komárno, Dunajské nábrežie 14, Komárno, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka PZ Bratislava, so sídlom Regrútska 4, Bratislava, v konaní o správnej žalobe o prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

- Správny súd v Bratislave žalobu z a m i e t a.
- Správny súd v Bratislave n e p r i z n á v a žalovanému právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Priebeh administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-163-013/2024-AV zo dňa 15.09.2024 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“) žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o pobyte cudzincov“), podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15.11.2024 a podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnil žalobcu do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov (ďalej aj ako „ÚPZC“).

2. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 15.09.2024 v čase o 13:30 hod. sa konalo súdne pojednávanie na Mestskom súde Bratislava I. Žalobca bol odsúdený trestným rozkazom Mestského súdu Bratislava I, sp. zn. 0T/636/2024 zo dňa 15.09.2024 (ďalej aj ako „trestný rozkaz“), z dôvodu spáchania prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorý sa mu podmiennečne odkladá. Zároveň mu bola uložená skúšobná doba vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov. Správny orgán ďalej zistil, že žalobca nedisponuje platným cestovným dokladom, vízom, resp. povolením na pobyt, ktoré by ho oprávňovalo zotrvať na území Slovenskej republiky. Žalobca ani po poskytnutí súčinnosti nevedel hodnoverne preukázať oprávnenosť svojho pobytu. Na základe uvedeného má žalovaný za preukázané, že žalobca má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

3. Žalobca bol predvedený dňa 15.09.2024 v čase o 14:30 hod. podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na správny orgán v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení, nakoľko sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnené, bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin trestným rozkazom vydaným Mestským súdom Bratislava I a Mestský súd Bratislava I mu neuložil trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Žalovaný dňa 15.09.2024 podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu pod č. PPZ-HCP-

BA5-163-010/2024-AV (ďalej len „rozhodnutie o administratívnom vyhostení“), pričom v predmetnom rozhodnutí nebola žalobcovi určená lehota na vycestovanie a zároveň bol žalobcovi rozhodnutím o administratívnom vyhostení uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 3 (tri) roky. Žalobca sa po doručení rozhodnutia o administratívnom vyhostení vzdal práva na podanie odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení nadobudlo právoplatnosť dňa 15.09.2024. Žalovaný v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčil lehotu na vycestovanie, nakoľko žalobca nedisponuje cestovným dokladom, resp. vízom, ktoré sa vyžaduje na oprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a niektorých členských štátov. V prípade žalobcu je odôvodnené riziko úteku, resp. marenia alebo sťaženia výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Žalovaný neurčil lehotu na vycestovanie aj z dôvodu, že je predpoklad, že štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne neopustí územie schengenského priestoru. Žalobca uviedol, že si bol vedomý, že sa nachádza na území Slovenskej republiky a schengenského priestoru neoprávnené. Okrem uvedeného žalovaný v predmetnom rozhodnutí o administratívnom vyhostení vylúčil odkladný účinok, nakoľko to vyžadoval naliehavý všeobecný záujem, čo malo za následok, že toto rozhodnutie sa jeho doručení stalo vykonateľným, a to dňa 15.09.2024. Keďže žalobca nemá platný cestovný doklad ani potrebné prostriedky na vycestovanie, žalovaný pristúpil k zabezpečeniu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

4. Dňa 15.09.2024 žalovaný začal konanie vo veci zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu vydaného právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení. V nadväznosti na uvedené bola so žalobcom dňa 15.09.2024 spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania pred vydaním rozhodnutia o zaistení v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), č. PPZ-HCP-BA5-163-012/2024-AV (ďalej len „zápisnica o podaní vyjadrenia“), v ktorej žalobca uviedol, že v septembri roku 2022 z Iránu odišiel kvôli svojim politickým názorom, pretože sa v Iráne zúčastnil demonštrácie a hľadá ho iránska bezpečnostná služba. V roku 2022 došlo v meste, v ktorom býval, k demonštráciám kvôli zabitiu E. F., ktorá bola kurdskej národnosti, príslušníkmi iránskej tajnej služby. Na týchto demonštráciách sa zúčastnil aj žalobca, ktorý sa kvôli tomu dostal do problémov s iránskymi tajnými službami a veľa jeho priateľov, ktorí sa tiež zúčastnili demonštrácií bolo zabitých alebo zmizli. Z obavy, aby takýto osud nepostihol aj jeho, v septembri 2022 odišiel do Turecka, do mesta Van. Z dôvodu zhoršenia situácie pre utečencov v Turecku bol žalobca nútený Turecko opustiť. V meste Van sa nakontaktoval na prevádzčača s prezývkou „Haidar“. Tento prevádzčača ho za sumu 6 000 Eur nelegálne previedol do Grécka. Išli autom cez vnútrozemie a zelenú hranicu prešli pešo, kde potom nastúpili do auta a šli až do Atén. V Aténach bol žalobca približne 3 týždne, kde mu známy odporučil falšovateľa. Tento falšovateľ mu za sumu 3 400 Eur zabezpečil falošnú identifikačnú kartu. Peniaze za túto kartu dal žalobca do záložne Jafary v Aténach. Dňa 12.09.2024 mu jeho pracovník odovzdal spomínanú kartu. Osoba, ktorá žalobcovi danú kartu zhotovila, mu prostredníctvom aplikácie „whatsapp“ poslala letenku z Atén do Bratislavy, z čoho bol žalobca šokovaný, keďže mali dohodu, že ho odvezie až do Nemecka. Falšovateľ mu na to povedal, že nemá inú možnosť, a že z Bratislavy sa do Nemecka dostane vlakom. Následne po prilete do Bratislavy bol žalobca pri kontrole zadržaný políciou. Ďalej v zápisnici uviedol, že domovskú krajinu opustil kvôli svojim politickým názorom, nakoľko sa zúčastnil v Iráne demonštrácií a hľadá ho iránska bezpečnostná služba. Na Slovensku nemá rodinu, v prípade prepustenia zo zaistenia by išiel do Nemecka, čo bola aj jeho cieľová krajina. Taktiež uviedol, že nežiada o azyl na území Slovenskej republiky. Účastníkovi konania bola v predmetnej zápisnici daná možnosť podľa § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov pred vydaním rozhodnutia o zaistení, aby sa vyjadril k jeho podkladom, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhol doplnenie, pričom žalobca sa k predloženým podkladom nechcel vyjadriť.

5. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení konštatuje, že v prípade žalobcu je riziko úteku dôvodné, najmä preto, že žalobca v zápisnici o podaní vyjadrenia uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko, a ak by bol prepustený, pokračoval by do Nemecka. Žalobca nedisponuje platným cestovným dokladom, lustráciou v informačných systémoch bolo zistené, že nemá na území Slovenskej republiky povolený žiadny druh pobytu, ani na území iného členského štátu, a v rozhodnutí o administratívnom vyhostení mu bol uložený zákaz vstupu na tri roky. Navyše sa na území Slovenskej republiky dopustil trestného činu podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol právoplatne odsúdený. Žalovaný má za to, že všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že žalobca by sa mohol pokúsiť o útek do inej krajiny schengenského priestoru, kde by sa zdržiaval neoprávnené.

6. Dĺžku doby zaistenia správny orgán stanovil na čas nevyhnutne potrebný, najviac do dňa 15.11.2024. Ďalej uviedol úkony, ktoré budú vykonané po umiestnení žalobcu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, a to vstupný pohovor s účastníkom konania, preštudovanie spisového materiálu, následne pracovníci ÚPZC zašlú žiadosť o prijatie žalobcu do krajín tranzitu. Nakoľko žalobca cestoval

viacerými krajinami, čo potvrdil aj v zápisnici o podaní vyjadrenia, ÚPZC bude preverovať možnosť vyhostenia do každej krajiny, ktorú žalobca uviedol. ÚPZC zašle prostredníctvom zastupiteľského úradu danej krajiny dožiadanie a na základe odpovede bude smerovať ďalšie kroky k realizácii administratívneho vyhostenia. Žalovaný konštatuje, že na vykonanie prvotných úkonov za účelom konkretizácie krajiny, je nevyhnutná doba zaistenia dva mesiace.

7. Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov správny orgán konštatuje, že vzhľadom k prebiehajúcej konaniu o vyhostení, ktoré stále trvá, je zaistenie žalobcu v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd, zverejneným v Zbierke zákonov SR pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len ako „Dohovor“). Zaistenie žalobcu pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky a schengenského priestoru. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky a schengenského priestoru v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) predmetného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je nevyhnutná existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky. Správny orgán považuje túto podmienku za splnenú, čoho dôkazom je nespochybniteľná existencia právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vedeného pod číslom PPZ-HCP-BA5-163-010/2024-AV zo dňa 15.09.2024, vydaného Mobilnou jednotkou Policajného zboru Bratislava, v ktorom bol účastníkovi konania určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 3 (tri) roky. K výkonu administratívneho vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca. Žalovaný považuje zaistenie účastníka konania na výkon administratívneho vyhostenia za účelné a efektívne, pretože v prípade žalobcu je potreba vykonať výkon bez zbytočného odkladu a prietahov zo strany orgánov Slovenskej republiky a tak zabezpečiť a vykonať výkon administratívneho vyhostenia, ktorý mu bol uložený. Avšak v prípade žalobcu to nie je možné vykonať okamžitým vrátením na hranicu ani uložením miernejších donucovacích opatrení (alternatívy zaistenia).

Správna žaloba

8. Žalobca podal dňa 03.10.2024 u žalovaného správnu žalobu zo dňa 02.10.2024, predloženú správne súdu dňa 08.10.2024.

9. Žalobca so zaistením nesúhlasí z dôvodu, že jeho zaistenie je za momentálneho skutkového stavu neúčelné. Tiež uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím o zaistení v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie.

10. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že bol zaistený za účelom administratívneho vyhostenia a žalovaný považuje toto zaistenie za účelné a efektívne, pretože sa žalobca po území Slovenskej republiky pohybuje neoprávnené a nemá možnosť si zabezpečiť finančné prostriedky na prežitie ako je ubytovanie a starostlivosť o jeho osobu. Rovnako bol žalobca preukázateľne odsúdený na trest odňatia slobody. Žalovaný ďalej uvádza, že u žalobcu existuje značné riziko úteku, a to najmä preto, že v zápisnici spísanej pred vydaním rozhodnutia o zaistení uviedol ako cieľovú krajinu Nemecko. Žalobca má však za to, že okrem uvedeného dôvodu žalovaný nepreukázal, že u žalobcu naozaj riziko úteku existuje, rovnako z jeho konania nevyplýva, že by po prepustení utiekol alebo sa skrýval. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za zmatečné aj z dôvodu, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalobca nebol Mestským súdom Bratislava I odsúdený na trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky, avšak na inom mieste uvádza, že namiesto zaistenia nemohol uložiť povinnosť zložiť peňažnú záruku, nakoľko bol žalobcovi súdom uložený trest zaistenia. Žalobca poukázal na to, že zaistenie predstavuje výnimku zo základného práva na slobodu. Odňatie slobody použitím inštitútu zaistenia musí byť v súlade v dôležitými zárukami. Musí byť stanovené, nesmie byť svojvoľné, pričom musí byť riadne odôvodnené, aké prekážky bránia v uložení miernejšieho opatrenia, ktoré nezasahuje tak výrazne do ľudských práv a slobôd. Inštitút zaistenia výrazným spôsobom zasahuje do základných ľudských práv a slobôd jednotlivca, keďže dochádza k obmedzeniu, resp. pozbaveniu osobnej slobody človeka. Preto je potrebné zaoberať sa každým prípadom individuálne, a to najmä keď sa stanoví maximálna možná dĺžka doby zaistenia. Žalobca má za to, že v tomto prípade tomu tak nebolo a dĺžka doby zaistenia bola stanovená len všeobecne bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby súd bezodkladne prepustil žalobcu zo zaistenia a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania vo vyčíslenej výške.

Vyjadrenie žalovaného

12. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 07.10.2024 uviedol, že zo spisového materiálu vyplýva, že dňa 15.09.2024 bolo žalobcovi vydané rozhodnutie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a súčasne podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bola žalovaným

stanovená dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15.11.2024 za účelom výkonu administratívneho vyhostenia.

13. Pre bližšie objasnenie žalovaný uviedol, že dňa 15.09.2024 v čase o 13:00 hod. sa konalo súdne pojednávanie na Mestskom súde Bratislava I. Žalobca bol odsúdený trestným rozkazom Mestského súdu Bratislava I, sp. zn. OT/636/2024 zo dňa 15.09.2024 z dôvodu spáchania prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorý sa mu podmiennečne odkladá. Zároveň mu bola uložená skúšobná doba vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov. Taktiež bolo zistené, že žalobca nedisponuje platným cestovným dokladom, vízom, resp. povolením na pobyt, ktoré by ho oprávňovalo zotrvať na území Slovenskej republiky, čím bolo preukázané, že žalobca má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. Keďže sa žalobca na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnené a súčasne bol aj právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin Mestským súdom Bratislava I trestným rozkazom a Mestský súd Bratislava I ho neodsúdil na trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky, žalovaný začal dňa 15.09.2024 konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Dňa 15.09.2024 vydal žalovaný rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu č. PPZ-HCP-BA5-163-010/2024-AV. Následne vydal napadnuté rozhodnutie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia č. PPZ-HCP-BA5-163-013/2024-AV a určil podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15.11.2024. Žalobca bol podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

14. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že nedostatočne zistil skutkový stav veci, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie, nakoľko dostatočným spôsobom skúmal skutkový stav danej veci a rozhodnutie o zaistení riadne odôvodnil. Žalovaný nepristúpil k administratívne vyhosteniu a následnému zaisteniu len z dôvodu neoprávneného pobytu, ale aj preto, že žalobca sa dopustil vyššie špecifikovaného prečinu, za čo bol Mestským súdom Bratislava I právoplatne odsúdený. Počas konania žalovaný zohľadňoval závažnosť porušenia zákonov a predpisov, ďalej okolnosti, za ktorých k porušeniu zákona došlo, ako aj rodinný stav žalobcu.

15. V súvislosti s námietkou žalobcu, že dĺžka doby zaistenia bola stanovená len všeobecne bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia, žalovaný poukázal na rozsudok Správneho súdu v Bratislave, sp. zn. 14Saz/11/2023 zo dňa 02.11.2023 a dodal, že nevyužil maximálnu lehotu zaistenia žalobcu, čím dodržal zásadu primeranosti, teda nevybočil zo zákonného rámca, ktorým je zaistenie maximálne na dobu 6 mesiacov. Žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do dňa 15.11.2024 (2 mesiace), a teda táto námietka je z pohľadu žalovaného irelevantná, najmä preto, že žalovaný riadne odôvodnil predmetnú dĺžku zaistenia. Žalovaný poukázal na stranu 3 napadnutého rozhodnutia, kde konkretizuje kroky, ktoré sa vykonávajú so žalobcom. So žalobcom bol vykonaný osobný pohovor, počas ktorého uviedol, že odmieta spolupracovať a odmieta aj návrat do domovskej krajiny, taktiež bola poslaná žiadosť na Národnú ústredňu Interpol z dôvodu potvrdenia totožnosti žalobcu, avšak do dnešného dňa neevidujú odpoveď. K námietke nedostatočného skúmania predpokladov pre uloženie miernejšieho opatrenia ako zaistenie žalovaný vo vyjadrení uviedol, že túto možnosť skúmal, pričom vychádzal zo zápisnice o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-163-009/2024-AV, ako aj v zápisnici o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-163-012/2024-AV, kde žalobca uviedol, že so sebou síce má finančnú hotovosť, avšak tá nepostačuje na pokrytie nákladov spojených s pobytom žalobcu, čo potvrdila aj osobná prehliadka žalobcu zo dňa 15.09.2024. Na základe uvedeného žalovaný dospel k záveru, že žalobca nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov. Žalobca nemá pri sebe dostatočnú finančnú zábezpeku na pokrytie výdavkov spojených s ubytovaním do doby realizácie výkonu administratívneho vyhostenia, a taktiež si nevie iným spôsobom zabezpečiť ubytovanie na území Slovenskej republiky, keďže na území Slovenskej republiky nemá žiadnu rodinu, ani známych, ktorí by mu poskytli ubytovanie. Ďalej žalovaný uviedol, že k uloženiu iných, miernejších donucovacích opatrení, nepristúpil aj preto, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia sa domnieval, že žalobca by nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia, teda existencia rizika úteku je dôvodná, a to aj z dôvodu, že v zápisniciach o podaní vyjadrenia žalobca uviedol cieľovú krajinu Nemecko. Žalovaný zároveň podotýka, že žalobca je osobou bez dokladu totožnosti, v minulosti sa dopustil trestného činu na území Slovenskej republiky a taktiež má vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Všetky tieto skutočnosti len utvrdzovali žalovaného v presvedčení,

že inštitút alternatívy zaistenia by bol žalobcom zneužitý, a tým by zmaril výkon administratívneho vyhostenia.

16. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný so zaistením súhlasí, považuje ďalšie zaistenie žalobcu za účelné, a preto žiada Správny súd v Bratislave, aby správnu žalobu rozsudkom zamietol ako nedôvodnú.

Konanie na správnom súde

17. Podľa ustanovenia § 206 ods. 3 zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) „Správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.“

18. Podľa ustanovenia § 206 ods. 4 SSP „Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.“

19. Podľa ustanovenia § 206 ods. 3 SSP „Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.“

20. Podľa § 219 SSP „Ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.“

21. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“ alebo „súd“) ako súd vecne, miestne a kauzálne príslušný (§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP) v konaní o správnej žalobe vo veci zaistenia podľa § 221 ods. 2 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade rozhodnutia o zaistení, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Správny súd rozhodol vo veci na pojednávaní bez prítomnosti účastníkov konania, ktorí svoju neprítomnosť riadne ospravedlnili (§ 228 v spojení s § 114 SSP) a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.10.2024 (§ 137 ods. 4 SSP).

Aplikovaná právna úprava

22. Podľa § 221 ods. 1 SSP „Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.“

23. Podľa § 221 ods. 2 SSP „Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.“

24. Podľa ustanovenia § 77 ods. 1 prvá veta zákona o pobyte cudzincov „Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky a územie členských štátov, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu.“

25. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov „Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.“

26. Podľa ustanovenia § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov „Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona, ak vyjadril úmysel neopustiť územie Slovenskej republiky alebo členských štátov alebo je tento úmysel zjavný z jeho konania, v minulosti sa vyhol prevozu podľa osobitného predpisu alebo sa pokúsil o útek, alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky. Riziko úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa posudzuje individuálne podľa okolností každého jednotlivého prípadu.“

27. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov „Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.“

28. Podľa ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov „Policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.“

28. Podľa ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov „Policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.“

29. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov „Policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.“

Skutkové a právne závery správneho súdu

30. Na úvod považuje správny súd za dôležité zdôrazniť, že žalobu posúdil ako správnu žalobu podanú podľa § 221 ods. 2 SSP, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, ale posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie prestalo napĺňať stanovený účel, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho prepustenie zo zaistenia (v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie jeho účelu počas celej doby zaistenia). Žaloba je síce v úvode označená ako „Správna žaloba vo veciach zaistenia podľa ust. § 221 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok o prepustenie zo zaistenia predĺženého žalobcovi rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-163-13/2024-AV zo dňa 15.09.2024“, ale toto označenie žaloby pôsobí zmätočne, keďže označené rozhodnutie nie je rozhodnutím o predĺžení zaistenia, ale ide o rozhodnutie o prvom zaistení žalobcu. Následne v bode I. žaloby však žalobca uvádza, že podáva správnu žalobu s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 2 SSP a v petite žaloby žiada, aby súd nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia. Správny súd preto posúdil podanie žalobcu podľa jeho obsahu (§ 55 ods. 3 SSP) ako správnu žalobu podanú podľa § 221 ods. 2 SSP, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, nie preskúmania rozhodnutia o zaistení podľa § 221 ods. 1 SSP.

31. Správny súd z podanej správnej žaloby zistil, že žalobca smeruje svoje námietky a súvisiace argumenty predovšetkým voči rozhodnutiu o zaistení, nie výslovne proti trvaniu zaistenia a jeho zákonnosti. Tvrdenia žalobcu teda nesmerujú primárne k argumentácii pre jeho prepustenie zo zaistenia z dôvodu, že jeho zaistenie už nie je účelné a efektívne. V tomto smere je potom právoplatné rozhodnutie o zaistení, ktoré tvorí podklad následného trvania zaistenia, potrebné prezumovať za zákonné, čo sa týka preukázania dôvodov a splnenia podmienok zaistenia. Ak teda žalobca mienil podať správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 SSP, ktorej by bolo možné priznať úspech, jeho námietky sa mali zamerať predovšetkým na tvrdenie nezákonnosti trvania zaistenia.

32. Na druhej strane skutočnosť, že žalobcom namietané dôvody nezákonnosti trvania jeho zaistenia majú pôvod už v rozhodnutí o zaistení, nemôže byť, ani s poukazom na formálnu právoplatnosť rozhodnutia o zaistení, dôvodom pre zamietnutie správnej žaloby o prepustenie zo zaistenia bez posúdenia v žalobe naznačených dôvodov nezákonnosti trvania zaistenia. Pre rozhodnutie správneho súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 SSP nie je podstatným, či sa toto zaistenie stalo neúčelným po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení alebo malo byť neúčelné už od jeho počiatku, t. j. od momentu vydania rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či jeho účelnosť a efektívnosť je možné konštatovať v čase rozhodovania súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Sazk/13/2020 z 8. decembra 2020).

33. Posudzujúc správnu žalobu neformálne, správny súd pristúpil k posúdeniu námietok žalobcu uvedených v žalobe z hľadiska, či ku dňu rozhodovania správneho súdu možno skonštatovať, že účel zaistenia u žalobcu je daný.

34. Ako vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR, zaistenie je mimoriadny inštitút a fakticky ide o obmedzenie, dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka, a teda o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen v zákone o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom (napríklad rozsudok NS SR, sp. zn. 1Szak/6/2019).

35. Na druhej strane, členské štáty Európskej únie majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie musí byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa "zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu" [Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok veľkého senátu EŠLP, 29.01.2008,

č. 13229/03, § 64]. Rovnako možno podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru "ospravedlniť" pozbavenie osobnej slobody osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vyhostení (rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 2Sak 11/2022 zo dňa 28.09.2022).

36. V konaní o žalobe o prepustenie zo zaistenia správne súdy nepreskúmajú zákonnosť rozhodnutia o zaistení, prípadne o predĺžení zaistenia, ale hodnotia postup polície v konaní o administratívnom vyhostení, najmä skúmajú, či dôvody zaistenia v čase rozhodovania správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia trvajú. Za tým účelom je nutné verifikovať, aké konkrétne kroky smerujúce k vyhosteniu správny orgán do rozhodnutia správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia urobil a z akého dôvodu nebolo možné vyhostenie realizovať. Pokiaľ správny súd zistí, že konanie o administratívnom vyhostení bolo vedené s náležitou starostlivosťou, aktívne a svedomito, a teda činnosti smerujúce k administratívne vyhosteniu cudzinca by mohli zakladať dôvodný predpoklad, že účel zaistenia bude možné dosiahnuť, držanie štátneho príslušníka tretej krajiny v zaistení je dôvodné a nie je tu dôvod na prepustenie žalobcu zo zaistenia (rozsudok NSS SR, sp. zn. 2 Sak 9/2023 zo 4. augusta 2023).

37. Účelom zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je v tomto prípade výkon administratívneho vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe namietal, že žalovaný nepreukázal, že u žalobcu existuje riziko úteku. Namietal tiež zmätočnosť rozhodnutia o zaistení v časti týkajúcej sa odôvodnenia, z akého dôvodu neboli využité iné dostatočne účinné a miernejšie donucovacie opatrenia. Tvrdil tiež, že dĺžka doby zaistenia bola stanovená len všeobecne, bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia. V prvom rade sa preto správny súd vysporiadal s uvedenými námietkami žalobcu.

38. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení v rámci odôvodnenia existencie rizika úteku žalobcu uvádza, že totožnosť žalobcu nie je správne orgánu známa (žalobca nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, správny orgán pri uvedení jeho osobných údajov vychádzal len z tvrdení žalobcu). Zároveň sa žalobca dopustil trestného činu podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, za spáchanie ktorého bol právoplatne odsúdený Mestským súdom Bratislava I. Na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh pobytu, pričom vo vyjadrení, zachytenom v zápisnici o podaní vyjadrenia, uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko a v prípade prepustenia zo zaistenia by sa pokúsil dostať do tejto krajiny. Správny súd na základe uvedených skutočností, ktoré zodpovedajú obsahu administratívneho spisu, konštatujú, že k času vyhlásenia jeho rozhodnutia nedošlo k zmene vyššie uvedených skutkových okolností, dospel k záveru, že účel zaistenia vo vzťahu k riziku úteku žalobcu v prípade jeho prepustenia zo zaistenia je daný.

39. Pokiaľ ide o námietku nevyžitia miernejších donucovacích opatrení v prípade žalobcu, podľa ustanovenia § 89 ods. 1 v spojení s ustanovením § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zloženie peňažnej záruky, pričom tieto povinnosti môže uložiť iba vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu v zákonom stanovenej výške. Žalovaný vykonal dokazovanie za účelom zistenia, či žalobca disponuje dostatočnými finančnými prostriedkami na zabezpečenie pobytu a či má zabezpečené ubytovanie, ako podmienok pre možnosť zvažovať uloženie miernejších opatrení namiesto zaistenia. V administratívnom konaní nebolo preukázané, že žalobca má zabezpečené ubytovanie na území Slovenskej republiky, ani že disponuje sumou finančných prostriedkov na zabezpečenie jeho potrieb v zákonom predpokladanej výške. Ak teda žalobca namietal, že žalovaný si nezaobstaral dostatok dôkazov pre osvedčenie zákonných podmienok zaistenia, súd uvádza, že bolo úlohou žalobcu produkovať tvrdenia a dôkazy preukazujúce, že možnosť uloženia opatrení podľa ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov prichádza do úvahy. Žalobca však ani v administratívnom konaní ani v súvislosti s podaním žaloby nepreukázal zabezpečenie ubytovania ani finančného zabezpečenia pobytu s dôrazom na skutočnosť, že povinnosť preukázať tieto skutočnosti zákon ukladá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny. Žalovaný k tejto námietke vo vyjadrení k žalobe uviedol, že skúmal aj možnosť uloženia menej závažného prostriedku ako zaistenie. Vychádzal zo zápisnice o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-163-009/2024-AV, ako aj zo zápisnice o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA5-163-012/2024-AV, kde žalobca uviedol, že so sebou síce má finančnú hotovosť, ale táto nepostačuje na pokrytie nákladov spojených s pobytom žalobcu, čo potvrdila aj osobná prehliadka žalobcu realizovaná dňa 15.09.2024. Na základe uvedeného žalovaný dospel k záveru, že žalobca nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov. Žalobca nedisponuje dostatočnou finančnou zábezpekou na pokrytie výdavkov spojených s ubytovaním do doby realizácie výkonu administratívneho vyhostenia, a taktiež si nevie iným spôsobom zabezpečiť ubytovanie na území Slovenskej republiky, keďže v Slovenskej republike nemá žiadnu rodinu, ani známych, ktorí by mu poskytli ubytovanie.

Uvedený rozsah zisťovania považoval správny súd za postačujúci pre záver, že nie sú splnené zákonné podmienky pre možnosť uloženia miernejších opatrení a námietka žalobcu, že žalovaný nevykonal nedostatočné dokazovanie, preto neobstojí. Zároveň k času vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu nebola preukázaná zmena situácie na strane žalobcu, ktorá by odôvodňovala prepustenie zo zaistenia z tohto dôvodu.

40. Čo sa týka námietky týkajúcej sa rozhodnutím o zaistení stanovenej doby zaistenia (2 mesiace), správny súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že ide o všeobecné stanovenie doby bez dostatočného odôvodnenia. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení riadne odôvodnil, z akých dôvodov je potrebný čas práve dvoch mesiacov za účelom realizácie krokov potrebných pre zabezpečenie výkonu administratívneho vyhostenia žalobcu. Uvedenú dobu správny súd považuje za primeranú časovej potrebe vykonania úkonov, ktoré žalovaný špecifikoval v odôvodnení rozhodnutia o zaistení.

41. Správny súd, posudzujúc žalobu neformálne, neviazaný jej rozsahom a dôvodmi, skúmal, či nie sú dané iné dôvody, pre ktoré by bolo možné žalobe vyhovieť. Správny súd bral do úvahy, že zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny nie je možné využívať rutinne a systematicky na každé konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 2 písm. a písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Zaisťovanie cudzincov sa považuje za svojvoľné, ak nie je potrebné vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a nie je primerané sledovaným cieľom (rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 1Sak/12/2022 zo dňa 22.07.2022).

42. Správny súd musí v prípade žaloby o prepustenie zo zaistenia skúmať trvanie zákonnosti ku dňu jeho rozhodovania a žalobu posudzuje neformálne, a preto nemôže ponechať bez povšimnutia námietky žalobcu, síce namierené primárne proti rozhodnutiu o zaistení, avšak podľa obsahu žaloby (vychádzajúc najmä z formulácie petitu) indikujúce úmysel žalobcu poukázať na to, že zaistenie (už) nespĺňa zákonom stanovený účel a s jeho ďalším trvaním nesúhlasí, hoci v samotnom odôvodnení žaloby to explicitne uvedené nie je. Správny súd síce nie je povinný tieto dôvody vyhľadávať namiesto žalobcu, ale musí prihliadnuť na také, ktoré už vyplývajú z judikatúry. Ani na základe vlastnej činnosti však správny súd žiaden dôvod pre konštatovanie nezákonnosti resp. neexistencie trvania účelu zaistenia ku dňu rozhodovania nezistil.

43. Keďže v správnej žalobe absentujú námietky týkajúce sa nezákonnosti trvania zaistenia na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, správny súd musel vychádzať iba z úvah žalovaného vyjadrených v odôvodnení rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov resp. z jeho vyjadrenia ku správnej žalobe a administratívneho spisu, či tieto predstavujú dostatočné podklady pre konštatovanie naplnenia účelu zaistenia, resp. či prípadné trvanie nezákonnosti ďalšieho zaistenia žalobcu nemôže mať pôvod už v samotnom rozhodnutí o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

44. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia o zaistení uviedol, že po umiestnení žalobcu v ÚPZC bude vykonaný vstupný pohovor so žalobcom, preštudovanie spisového materiálu, následne zamestnanci ÚPZC zašlú žiadosť o prijatie účastníka konania do krajín tranzitu, keďže žalobca cestoval viacerými krajinami, ÚPZC bude preverovať možnosť vyhostenia do každej krajiny, ktorú žalobca uviedol. Ďalej ÚPZC zašle prostredníctvom zastupiteľského úradu danej krajiny dožiadanie, na základe odpovede bude smerovať ďalšie kroky k realizácii administratívneho vyhostenia, s tým, že v prípade zistenia negatívnych stanovísk z dožiadaných štátov bude žalobca zo zaistenia prepustený. Na vykonanie prvotných úkonov za účelom konkretizácie krajiny, je nevyhnutná doba zaistenia dva mesiace. Z predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný po vydaní rozhodnutia o zaistení realizoval nasledujúce úkony: (i) pohovor sa žalobcom v prítomnosti návratového špecialistu a tlmočníka jazyka perzštiny agentúry Frontex (17.09.2024) a (ii) žiadosť o vykonanie lustrácie adresovaná Prezídium PZ, Národnej ústredni Interpol za účelom potvrdenia totožnosti žalobcu (18.09.2024), pričom ku dňu podania vyjadrenia k správnej žalobe žalovaný neevidoval odpoveď na uvedenú žiadosť.

45. Vzhľadom na skutočnosť, že na účel výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení je v prípade žalobcu potrebné vykonať nevyhnutné úkony spojené s realizáciou vyhostenia, s ohľadom na krátkosť času, ktorá uplynula od vydania rozhodnutí o administratívnom vyhostení a zaistenia žalobcu a berúc do úvahy riziko, že žalobca by v prípade prepustenia zo zaistenia nezotrval na území Slovenskej republiky, čo potvrdil vo svojich výpovediach, je v zásade spoľahlivo odôvodnený záver, že už v čase prvotného rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov bol jeho účel osvedčený, v priebehu zaistenia nebol nijako spochybnený alebo vyvrátený zo strany žalobcu a naďalej trvá.

46. Čas zaistenia určený do 15.11.2024, vymedzený s ohľadom na predpokladané vykonanie úkonov žalovaného nevyhnutných na účel realizácie administratívneho vyhostenia, považuje správny súd za

primeraný, hoci poukazuje na ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, kde je vymedzená maximálna celková doba predĺženia lehoty zaistenia.

47. Na základe vyššie uvedených skutočností správny súd podľa § 229 SSP správnu žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

48. O trovách konania správny súd rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) ich náhradu nepriznal z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému podľa § 168 SSP nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a o náhradu trov konania ani nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote siedmich dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 446 ods. 2 písm. d) SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy bolo napadnuté rozhodnutie sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ podľa § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa nemusia byť spísané advokátom.